

BUREAU EN REDACTIE
DRUKKERIJ COLLÉE
 — (Naam. Maatsch.) —
TONGEREN.
 Abonnementsprijs fr. 7.50
Telefoon 12
 15 centimen het nummer.
 Postcheques rekening n° 84855.

DE POSTRIJDER

DER PROVINCIE LIMBURG

AANKONDIGINGEN:

Voor de aankondigingen buiten de provincie Limburg en Luik, wenden men zich uitsluitend tot de *Agence Havas*, 13, Boulevard Adolphe Max, BRUSSEL; 8, Place de la Bourse, PARIS; en 6, Bream's Buildings, LONDON. E.C. 4.

TONGEREN, 27 SEPTEMBER 1924.

DE H. ROZENKRANS

Alhoewel de eerste Zondag der maand October vooral is toegewijd aan het voorname feest van den Allerheiligsten Rozenkrans, wordt nochtans de gehele maand aan O. L. V. van den Rozenkrans opgedragen.

De devotie tot Maria, de Moeder van God en de Moeder der menschen, heeft ten huidige dage een arendsvlucht genomen. Overal knielen talrijke scharen van geloovigen uit allen staaten en stand meer aan de voeten der hemel- en wereldvorstin. Hare wijdermaarde heilighdommen zijn opgepropt en gestampt vol. Lourdes, het gezegend oord, is niet bij machte hare pelgrims te herbergen. Scherpenheuvel, ons belgisch Lourdes, heeft een ontzaglijke toeloop gekend. Ons land is bezaaid met van verre gekende en drukbezochte Maria's heilighdommen; ons volk blijft hou en trouw tot in den dood aan Maria, en die godsvrucht is wel een der meest volksgereinde die met het volk is opgegroeid, ja met het kind op den schoot van moeder dat toen reeds den naam van Maria leerde stamelen.

Is dat te verwonderen?
 Het is door Maria, door hare bemiddeling en tussenkomst dat de heiligmakende gratie, het bovennatuurlijke leven der ziel, daarbij den bijstand van God, zijne hulp ons overvloedig wordt geschonken.

Door Maria tot Jezus en door den Rozenkrans tot Maria!

Die wijze van bidden wordt Rozenkrans genoemd, omdat zij bestaat uit gebeden die God en Maria zeer aangenaam zijn en als een krans van welriekende rozen wordt opgedragen.

De Rozenkrans is dus niet enkel een aanschouwing van vaderen, weesgezinnen en Glorie zij den Vader, enz., maar is tevens een krans van overwegingen van onze heiligen godslust.

De vijf blijde mysteriën stellen voor ogen het voorbeeldig en deugdvol leven van Maria.

De vijf droeve mysteriën zullen afschuw voor de zonden inboezemen.

De vijf glorierijke mysteriën zullen moed en sterkte verschaffen met den blik naar den hemel gericht.

H. de Rozenkrans is het groot wapen om openbare rampen af te keerden.

De H. Dominicus in de 13de eeuw in zijn veldtocht tegen de Albigenzen, heeft ze overwonnen door den Rozenkrans.

In de 16de eeuw dreigden de Turken gansch Europa te overvleedigen. Paus Pius V roept de kristene vorsten te wapen; overal wordt de rozenkrans gebeden en de kracht der halve maan wordt verbroeid, dank Maria's hulp in den grooten zeestrijd te Lepanto.

Gelijk Maria in het jaar 1920 op den geroevollen dag hare hemelvaart Polen reddde van den inval van het roode leger, zal zij nog de ontzekerde wereld recht helpen door den Rozenkrans.

Moedte de kristene wereld in October met dat inzicht met betrouwen den Rozenkrans bidden.

Moedte altijd in alle woningen 's avonds aan den haard, wanneer heel de familie

vergaderd is, het Rozenkrans gebeden worden.

En laat ons altijd, maar vooral in deze maand, door het zoo machtige Rozenkransgebed Onze Lieve Vrouw eeren en hare voorbereide afsmeeken.

Socialistische betooging tegen den oorlog.

De socialisten hebben verleden zondag in verschillende steden van België en van het buitenland, betoogingen ingericht tegen den oorlog.

Wij allen zijn getuigen geweest van de gruwelen van den oorlog, en nu nog onder vinden wij dagelijks de gevolgen van de rampen en miseries die hij medebracht. Ook is er op gansch de wereld geen mensch, of hij verlangt dat de geesels des oorlogs nooit meer terugcome, en dat er inatregelen genomen worden opdat in 't vervolg het oorlogvoeren onmogelijk zou gemaakt worden. Iedereen is daarmee tot akkoord, en het is onnoodig daarvoor straatmanifestaties in te richten.

Indien er nochtans iemand moest gevonden worden die niet tegen den oorlog zou moeten betoogen, dan is het wel de socialistische partij.

Inderaad hebben de Duitse socialisten geprotesteerd, in 1914, toen de pruisische soldaten ons land overvleedigen, en het te vuur en te zwaard kwamen zetten? Hebben zij toen de stem verheven om den oorlog te verhoeden?

Heeft men ooit gehoord dat een internationale socialistische betooging plaats had tegen de afgrijpselijke menschen-schelling in Rusland, door de bolsjewisten? Zijn zij ooit opgekomen tegen het uithongeren van miljoenen menschen door de regering van Moskou?

De socialistische betooging van zondag is niets anders dan een groote klucht geweest.

Wij willen geen oorlog meer, maar wij willen ook geen klassenrijd, dien de socialisten onophoudend aanspreken. Daarom ook heeft de socialistische manifestatie geen weerklink gevonden bij de bevolking, die den waren vrede, zowel binnen als buiten het land verlangt.

Wat willen de socialisten ons komen spreken van vrede, terwijl er tusschen de betoogers van zondag misschien honderden liepen met den geladen revolver op zak; terwijl zij bij elke gelegenheid tot ontevredenheid of misnoegen, dreigen met brandfakkels en dynamietbommen; terwijl zij ongewettigde stakingen uitroepen, en spoor- en postdienst ontbreiden, en gansch het economisch leven lam slaan; terwijl zij den werkmans mishandelen, en bij elken stap met den dood bedreigen als hij, getrouw aan het arbeidscontract en hart hebbend voor vrouw en kind, op zijn post blijft als de kopstukken lichtzinnig eene werkstaking uitroepen!

Oorlog aan den oorlog!

Maar vergeten de socialisten dan dat gansch hun program, heel hun bestaan slechts een bestendige oorlog is?

Oorlog aan den Goddienst!

Oorlog aan het Kapitaal!

Oorlog aan de Burgerij!

Oorlog aan onze bestaande instellingen, aan gansch de wereldorde!

Zeggen zij het niet duidelijk genoeg in

hun lijfied.

«Pour écraser la bourgeoisie, il faut du cœur et d'énergie!»

Zij zijn niet tegen den oorlog! En jaarlijks vieren zij op plechtige wijze het feest der Commune, die gruwel welke in 1871 hare petroleuzen met petroleukruiken en brandfakkels uitzond, om gansche straten van Parijs, het stadhuis en het Palais der Tuilleries in brand te steken!

En die mannen verklaaren den oorlog aan den oorlog!

Wat ellendige comedianten!

Neen, het was geene betooging tegen den oorlog 't was enkel een kiesrevue, eene schouwung van hun leger.

Volgens de verslagen die wij in de dagbladen vinden, hadden de socialistische betoogingen een revolutionair karakter, hetgeen duidelijk bleek uit de spandoken die gedragen werden. Van een ernstigen eis was daarop geen sprak; enkel maar groote woorden tegen hun medeburgers, tegen andere menschen die niemand hinderen.

De socialisten hebben niets geleerd door den oorlog; zij hebben de lessen die hij ons gegeven heeft niet begrepen. Eensvoren door den oorlog, herbeginnen zij met hunne optochten tegen de burgerij, die grootendeels samengesteld is uit naarsige, werkmans-erlijke neeringdoeners, handelaars, enz. die evenals de socialistische arbeiders werken, en dikwijls zwaar moeten zwegen, voor een fatsoenlijk bestaan. De leiders weten dit zeer goed; en toch jagen ze hun volgelingen tegen de andere standen op, en maken ze dezen verdacht, door twist en tweedracht te zaaien.

Wanneer zullen de ogen eens open gaan van zoovele werklieden, die zich laten misleiden door roode kluchtspelers, vier speelbal zij zijn, en die, voor het meerendeel, vaarwel gezegd hebben aan het werk?

Wanneer zullen zij eens begrijpen dat hunne plaats niet is in de rangen der arbeiders, maar dat zij zich moeten scharen onder de vlag der christelijke arbeiders?

Daar, immers, wordt hun geloof goederblijddigard wordt geen haat en nijd gezaaid; doch daar wordt gestreefd naar samenwerking van kapitaal en arbeid, daar heerscht broederlijkheid, daar wordt gewerkt om den waren vrede te doen heerschen in de samenleving, in een woord, daar alleen vindt de werklieden de echte verdieners hunner rechten.

De Gent hebben de liberalen en de socialisten uit den Gemeenteraad besloten een soort pensioonaat op te richten, waar kinderen uit vreemde gemeenten, op staatskosten, anti-godsdienstig onderwijs zouden ontvangen.

Dat die anti-clericale gril zwaar gaat drukken op den reeds zoo hachelijken toestand der Gentse staatsfinancien, is klaar als pookwater. En dat die vier liberalen, welke de Gentse Raad nog telt, in deze koekeek éen zang met de socialisten zijn dat moet ook niet verwonderen.

Intusschen ervaart de Gentse bevolking dit feit, voor de Gentse werkmans-kinderen die de katholieke scholen bezoeken, geen cent; voor kinderen van anti-katholieke burgers, thuisloerende 't is ge-

Gemengde berichten

Hatelijk.

Te Gent hebben de liberalen en de socialisten uit den Gemeenteraad besloten een soort pensioonaat op te richten, waar kinderen uit vreemde gemeenten, op staatskosten, anti-godsdienstig onderwijs zouden ontvangen.

Dat die anti-clericale gril zwaar gaat drukken op den reeds zoo hachelijken toestand der Gentse staatsfinancien, is klaar als pookwater. En dat die vier liberalen, welke de Gentse Raad nog telt, in deze koekeek éen zang met de socialisten zijn dat moet ook niet verwonderen.

Intusschen ervaart de Gentse bevolking dit feit, voor de Gentse werkmans-kinderen die de katholieke scholen bezoeken, geen cent; voor kinderen van anti-katholieke burgers, thuisloerende 't is ge-

— Vergoef mij, als ik eene vraag doe, voor ik u antwoord, zegde M. Duivier. Uwe zuster, Mevr. Courtin, is op het oog blik te Tours?

Mevr. Ferron zag meer en meer verbaasd op.

— Neen, mijnheer. Zij is niet in Tours. Zij verliet ons eenigen tijd geleden. Voegde zij er bij, op een toon, waarin een zekere achterdocht klonk, alsof het haar onaangenaam was, dat vreemden zich met hare familie-zaken bemoeiden.

— Als Mevr. Courtin niet te Tours is, bevindt zij zich soms dan nog in Frankrijk? vroeg M. Duivier met volharding.

— Waarom stelt gij zooveel belang in Madeleine? vroeg Mevr. Ferron. Deze heeren, uwe vrienden, komen uit Engeland, zoals gij zegt. Wat hebben zij en gij met mijne zuster uitstaande?

— Het doet mij leed mij op dit oogenblik niet duidelijker te kunnen uitdrukken, mevrouw, zegde M. Duivier zeer aangenaam. Ik moet een beroep doen op uwe begrip-venheid. Ik ben een outman, oud genoeg om uw vader te zijn. Ik ben uw landgenoot. Wees overtuigd, dat ik u geene in alles van dienst wijl zijn, antwoordde Mevr. Ferron ernstig, begrijpende, dat hare bezoekers voor eene hoogst belangrijke zaak kwamen.

De vragen, die wij u wenschen te stellen, betreffen uwe zuster, mevrouw Courtin — want zij is immers uwe zuster, niet waar?

Mevr. Courtin? O, ja! antwoordde Mevr. Ferron.

— Is — is Mevr. Courtin nog in leven? vroeg M. Duivier, cingnissig aarzende.

— In leven! riep Mevr. Ferron uit. Madeleine is in leven! Ja natuurlijk is zij dat!

Daar de geheele aandacht der fransche dame in beslag genomen werd door de haar gestelde vragen, was het haar ontgaan welk een zonderlingen indruk het noemen van den naam «Madeleine» op hare bezoekers had gemaakt. De oud-burgemeester van Rouan was bleek geworden. M. Brussel kon niet nalaten enkele blijken van geloude-heid te geven.

Gij zijt er dus van overtuigd, dat zij leeft... en wel is? vervolgde M. Duivier.

— Ja, antwoordde Mevr. Ferron, terwijl hare verbaasde toon. Maar waarom vraagt gij mij dat toch?

lijk waar, maar niet te Gent, miljoenen! 't is hatelijk!

Zij betoogen voor den vrede.

Zondag hadden de socialisten te Brussel eene betooging voor den vrede ingericht. Toen hunnen stoet langs de Huidvetterstraat trok, woonden wij een incident bij, ter hoogte van de magazijnen Au Lilas, dat ons walgen deed.

Een reeds bejaarde dame, wou de straat oversteken tusschen twee groepen betoogers door. Daarin had zij wel wat ongelijk, alhoewel wij het tegen het hoofd springend vinden dat de eerste beste groep betoogers zich meester denkt van de straat en den cisch stelt dat het publiek wachten blijft tot de deelnemers voorbij zijn.

Wat ons in dit geval verontwaardigde, was de uiterst brutale wijze waarop een der roode commissarissen te keer ging. Insteede van de vrouw tegen te houden en haar door... vredelievende bewoordingen te overreden, greep hij haar brutaal weg vast en slingerde haar met zulken forsigen slag terug dat zij ten gronde viel, di niet zooveel geweld dat haren heet en heel eind verder bolde.

Her arme mensch dat zich bezeerd had kon haast niet op komen-onverschillig trokken een vijftigtal roode betoogers voorbij, zich om de gevallen vrouw niet meer bekremend dan om een hond dien men in riool zou gestopt hebben.

Ten laatste waren er toch een paar lie-den, die zoo menschlievend waren de vrouw te heen te helpen.

Dat is een zonderlinge manier van de rooden om voor... den vrede te betoogen.

De Doodstraaf.

In een dorp in het pitje van Schotland, werd eene propaganda-voordracht gehouden voor de uitwijking naar de Engelse Kruinlanden. Die voordracht ging gepaard met de vertooning van een kinema-film, waardoor men zich een gedacht kon vormen van de bedrijvigheid en het leven in de Engelse overzeesche bezittingen.

Tusschen de nieuwsgierigen bevond zich een 80-jarige grijsaard. Toen op het doek een Canadese heere verscheen, in vol-len bloei, ingericht en uitgetaard door een uitwijking, herkende de ouderling in den vgenaren zijn zoon die over 25 jaar uitge-weken was en dien hij sedert dan nooit meer gezien had. Wel ontving de man nu en dan eens een brief van zijn zoon, doch hij had alzooveel verlangd hem toch nog eenmaal te mogen zien. Zijn verangen is nu heel veel-vallig werkelijkheid geworden, al was het dan ook nog maar in een kinema-film dat de grijsaart zijn jongen te aanschouwen kreeg. De oude man was ten uiterste ver-heugd en wist niet hoe zijn dank uit te drukken aan de inrichters van de voor-dracht.

Winterproef.

Het is iedereen opgevallen, dat de zwal-ven dit jaar ons land veel vroeger verlaten hebben, dan anders het geval is. Wie zich geenged heeft aan de voortdurende regen-vlagen bij dag en aan het zeerlijk nare weder 's avonds en 's nachts, zal licht be-grijpen, dat de sierlijke zwalven het hier niet langer konden uithouden.

Anderdeels heeft men 's avonds herhaal-delijk het somber geroep gehoord van wilde eenden die 't onherbergzame Noorden ver-laten naar het mildere Zuiden. Dit alles zijn voortteekenen van een vroegetijdsen winter, die ons wel, na zooveel beproevingen, begin October kan verrassen.

— Vergoef mij, als ik eene vraag doe, voor ik u antwoord, zegde M. Duivier. Uwe zuster, Mevr. Courtin, is op het oog blik te Tours?

Mevr. Ferron zag meer en meer verbaasd op.

— Neen, mijnheer. Zij is niet in Tours. Zij verliet ons eenigen tijd geleden. Voegde zij er bij, op een toon, waarin een zekere achterdocht klonk, alsof het haar onaangenaam was, dat vreemden zich met hare familie-zaken bemoeiden.

— Als Mevr. Courtin niet te Tours is, bevindt zij zich soms dan nog in Frankrijk? vroeg M. Duivier met volharding.

— Waarom stelt gij zooveel belang in Madeleine? vroeg Mevr. Ferron. Deze heeren, uwe vrienden, komen uit Engeland, zoals gij zegt. Wat hebben zij en gij met mijne zuster uitstaande?

— Het doet mij leed mij op dit oogenblik niet duidelijker te kunnen uitdrukken, mevrouw, zegde M. Duivier zeer aangenaam. Ik moet een beroep doen op uwe begrip-venheid. Ik ben een outman, oud genoeg om uw vader te zijn. Ik ben uw landgenoot. Wees overtuigd, dat ik u geene in alles van dienst wijl zijn, antwoordde Mevr. Ferron ernstig, begrijpende, dat hare bezoekers voor eene hoogst belangrijke zaak kwamen.

De vragen, die wij u wenschen te stellen, betreffen uwe zuster, mevrouw Courtin — want zij is immers uwe zuster, niet waar?

Mevr. Courtin? O, ja! antwoordde Mevr. Ferron.

— Is — is Mevr. Courtin nog in leven? vroeg M. Duivier, cingnissig aarzende.

— In leven! riep Mevr. Ferron uit. Madeleine is in leven! Ja natuurlijk is zij dat!

Daar de geheele aandacht der fransche dame in beslag genomen werd door de haar gestelde vragen, was het haar ontgaan welk een zonderlingen indruk het noemen van den naam «Madeleine» op hare bezoekers had gemaakt. De oud-burgemeester van Rouan was bleek geworden. M. Brussel kon niet nalaten enkele blijken van geloude-heid te geven.

Gij zijt er dus van overtuigd, dat zij leeft... en wel is? vervolgde M. Duivier.

— Ja, antwoordde Mevr. Ferron, terwijl hare verbaasde toon. Maar waarom vraagt gij mij dat toch?

nogmaals het verschil opmerken, dat be- staat in de handelingen der socialisten, al naargelang zij buiten de Regeering of aan het Staatsroer staan.

In het eerste geval zeggen zij, in het tweede, weigeren zij te doen wat zij zelf aanbevelen.

Socialisme blijkt niets anders te zijn dan volkskleierij.

— Een nieuwe Robinson —

Tien jaar op een eilandje in den Atlan-tischen Oceaan.

Winston Churchill, gewezen minister van Oorlog, vertelde in een dagbladartikel, dat een vriend van hem, met name Timmins, die sedert Juni 1914 vermist was na een schipbreuk, gezond op een eilandje in den Atlantischen Oceaan, waar hij de eenige inwoner was, is teruggevonden. De nieuwe Robinson leefde er sedert tien jaar van visch en gras.

Al dien tijd was hij zonder nieuws uit de overige wereld gebleven en eerst voor enkele weken spoelde een dagblad aan waarin hij een bericht las over de ontthul-ling van een gedenksteen der Australiërs aan de Dardanelen.

De man, die niets afwist van den oorlog, meende dat de spelers van een Australië voetbalclub, op reis naar Engeland, waren verdronken.

Enkele dagen later vaarde een stoomboot voorbij het eilandje. De schipbreukeling gaf teekenen en werd gerond. Timmins kan veel van wat zich tijdens de jongste tien jaren heeft afgespeeld, met moeite ge-voelen.

Nu 25 jaar, en nog van verre.

In een dorp in het pitje van Schotland, werd eene propaganda-voordracht gehouden voor de uitwijking naar de Engelse Kruinlanden. Die voordracht ging gepaard met de vertooning van een kinema-film, waardoor men zich een gedacht kon vormen van de bedrijvigheid en het leven in de Engelse overzeesche bezittingen.

Tusschen de nieuwsgierigen bevond zich een 80-jarige grijsaard. Toen op het doek een Canadese heere verscheen, in vol-len bloei, ingericht en uitgetaard door een uitwijking, herkende de ouderling in den vgenaren zijn zoon die over 25 jaar uitge-weken was en dien hij sedert dan nooit meer gezien had. Wel ontving de man nu en dan eens een brief van zijn zoon, doch hij had alzooveel verlangd hem toch nog eenmaal te mogen zien. Zijn verangen is nu heel veel-vallig werkelijkheid geworden, al was het dan ook nog maar in een kinema-film dat de grijsaart zijn jongen te aanschouwen kreeg. De oude man was ten uiterste ver-heugd en wist niet hoe zijn dank uit te drukken aan de inrichters van de voor-dracht.

Winterproef.

Het is iedereen opgevallen, dat de zwal-ven dit jaar ons land veel vroeger verlaten hebben, dan anders het geval is. Wie zich geenged heeft aan de voortdurende regen-vlagen bij dag en aan het zeerlijk nare weder 's avonds en 's nachts, zal licht be-grijpen, dat de sierlijke zwalven het hier niet langer konden uithouden.

Anderdeels heeft men 's avonds herhaal-delijk het somber geroep gehoord van wilde eenden die 't onherbergzame Noorden ver-laten naar het mildere Zuiden. Dit alles zijn voortteekenen van een vroegetijdsen winter, die ons wel, na zooveel beproevingen, begin October kan verrassen.

— Vergoef mij, als ik eene vraag doe, voor ik u antwoord, zegde M. Duivier. Uwe zuster, Mevr. Courtin, is op het oog blik te Tours?

Mevr. Ferron zag meer en meer verbaasd op.

— Neen, mijnheer. Zij is niet in Tours. Zij verliet ons eenigen tijd geleden. Voegde zij er bij, op een toon, waarin een zekere achterdocht klonk, alsof het haar onaangenaam was, dat vreemden zich met hare familie-zaken bemoeiden.

— Als Mevr. Courtin niet te Tours is, bevindt zij zich soms dan nog in Frankrijk? vroeg M. Duivier met volharding.

— Waarom stelt gij zooveel belang in Madeleine? vroeg Mevr. Ferron. Deze heeren, uwe vrienden, komen uit Engeland, zoals gij zegt. Wat hebben zij en gij met mijne zuster uitstaande?

— Het doet mij leed mij op dit oogenblik niet duidelijker te kunnen uitdrukken, mevrouw, zegde M. Duivier zeer aangenaam. Ik moet een beroep doen op uwe begrip-venheid. Ik ben een outman, oud genoeg om uw vader te zijn. Ik ben uw landgenoot. Wees overtuigd, dat ik u geene in alles van dienst wijl zijn, antwoordde Mevr. Ferron ernstig, begrijpende, dat hare bezoekers voor eene hoogst belangrijke zaak kwamen.

De vragen, die wij u wenschen te stellen, betreffen uwe zuster, mevrouw Courtin — want zij is immers uwe zuster, niet waar?

Mevr. Courtin? O, ja! antwoordde Mevr. Ferron.

— Is — is Mevr. Courtin nog in leven? vroeg M. Duivier, cingnissig aarzende.

— In leven! riep Mevr. Ferron uit. Madeleine is in leven! Ja natuurlijk is zij dat!

Daar de geheele aandacht der fransche dame in beslag genomen werd door de haar gestelde vragen, was het haar ontgaan welk een zonderlingen indruk het noemen van den naam «Madeleine» op hare bezoekers had gemaakt. De oud-burgemeester van Rouan was bleek geworden. M. Brussel kon niet nalaten enkele blijken van geloude-heid te geven.

Gij zijt er dus van overtuigd, dat zij leeft... en wel is? vervolgde M. Duivier.

— Ja, antwoordde Mevr. Ferron, terwijl hare verbaasde toon. Maar waarom vraagt gij mij dat toch?

Onze landbouwers en tuinlieden zullen goed doen tijdig naategelen te treffen en het fruit, de aardappelen en beeten niet te lang buiten te laten.

SUCCI DE VASTER

Voor de 17de maal in zijne glazen kist.

Succi de Vaster, waarvoor wij onlangs nog gewaagden, wil het wereldrekord in het vasten behalen. Over acht dagen is hij voor de 47de maal, te Parijs, in zijne glazen kist gaan liggen. Hij wil er ten minste 42 dagen en 42 nachten zonder eten of drinken, in blijven, om aldus het rekord van een Italiaanschen vaster Merlati naar te halen. Eene talrijke menigte deeltelers dagelijks voorbij de glazen kist. Succi stoort er zich niet aan. Hij ligt roerloos uitgestrekt, bleek, uitgemergeld als een geraamte, net een doode. Hij woog bij den aanvang van zijn vasten, 106 pond. Hij is 46 jaar oud. Gedurende 27 jaren is hij reeds den vasten aan beoefene. Zes en veertig keeren kroop hij in zijne glazen kist en bleef er tot tien dagen lang in uitgestrekt. Dit deed hij in Frankrijk, in België, in Engeland, en in Italië.

Luidens een kontrakt dat hij met de fakulteit van geneeskunde te Parijs heeft gesloten, moet hij meer dan 50 keeren vasten. Hij moet dus nog vier keeren de proef doorstaan. Na zijn dood zal zijn lijk afgestaan worden aan de geleerden, die uit de lijkschouwung zullen trachten uit te maken waaraan zijn uithoudingsvermogen toe te schrijven is.

Succi bereidt zich op gansch zorgvuldige wijze tot zijn vasten voor. Hij neemt maar een enkel licht etmaal per dag. Daags voor zijn aanvang begint hij geen voedsel maar wel een straffe purgatie, om aldus zijn lichaam te zuiveren van alle beiderfelementen, die den dood zouden kunnen verwekken.

Tijdens zijn vasten is Succi enkel met lichte winden onbewikkeld. Hij ligt op een dun matrasje. Hij vervoert niet en spreekt niet. Na een tiental dagen is hij zoo stijf als een lijk. Wanneer hij het vasten staakt, moet hij een gansch bijzonder regim volgen. In de eerste dagen neemt hij enkel warme melk, met heel kleine hoeveelheden.

Duitschland en zijn betalingen.

De Hooge Intergeallieerde Commissie maakt een nota openbaar, waarin zij den huidige toestand der afkortingen aan België doet kennen in zijn bijzonderheden. De betalingen aan België en Frankrijk voor de onkosten der bezettingstroepen te dekken, worden ook vermeld.

Buiten dat, zijn er nog belangrijke bronnen van inkomsten geschapen om zekere onverwachte omstandigheden te boven te komen. Nevens deze ontvangsten, hebben de leveringen in natura belangrijke uitgaven opgeleverd en worden zij op 31 Juli berekend op 110 miljoen Fransche fran-ken.

Om nu volgens de nieuwe regeling welke van 1 September in voege trad, aan zijn verplichtingen te voldoen, heeft Duitschland reeds twee stortingen van 20 miljoen goudmark elke gedaan, op 1de en 10de September.

Van haren kant heeft de warborgkas aan den belastingagent, eene eerste storting van 3.000.000 goudmark gedaan op hare maandelijksche ontvangsten en alle schikkingen zijn genomen, opdat alle inmin-ningen der maand September, op deze reke-ning zouden overgebracht worden.

— Vergoef mij, als ik eene vraag doe, voor ik u antwoord, zegde M. Duivier. Uwe zuster, Mevr. Courtin, is op het oog blik te Tours?

Mevr. Ferron zag meer en meer verbaasd op.

— Neen, mijnheer. Zij is niet in Tours. Zij verliet ons eenigen tijd geleden. Voegde zij er bij, op een toon, waarin een zekere achterdocht klonk, alsof het haar onaangenaam was, dat vreemden zich met hare familie-zaken bemoeiden.

— Als Mevr. Courtin niet te Tours is, bevindt zij zich soms dan